

opusdei.org

Budme pastýři všech, ne jen vyvolených

Papež František se při dnešní katechezi soustředil na Ježíšův způsob evangelizace. Vysvětlil, že při zvěstování Božího království „gesty a slovy“ je Ježíš „nepřekonatelným vzorem“. Upozornil také katechety, že jejich práce je spojena s „utrpením a rizikem“.

18.01.2023

Drazí bratři a sestry, dobré ráno,
všechny vás vítám!

Minulou středu jsme zahájili cyklus katechezí o nadšení pro evangelizaci, tedy o apoštolské horlivosti, která má oživovat církev a každého křesťana. Dnes se podíváme na nepřekonatelný vzor hlásání: Ježíše. Evangelium ho o Vánocích nazývá „Božím Slovem“ (srov. J 1,1). Skutečnost, že je Slovo, nás upozorňuje na podstatný aspekt Ježíše: je vždy ve vztahu, vycházející vstříc, nikdy není izolovaný; Slovo existuje proto, aby bylo předáváno, sdělováno. Stejně tak Ježíš, věčné Otcovo Slovo, které k nám přichází, je nám sdělován. Kristus má nejen slova života, ale ze svého života činí slovo, poselství: žije vždy zaměřený k Otci a k nám. Vždy hledí na Otce, který ho poslal, a hledí na nás, ke kterým byl poslán.

Když se podíváme na jeho dny, které popisují evangelia, vidíme, že na

prvním místě je důvěrný vztah s Otcem, modlitba, a proto Ježíš vstává brzy, ještě za tmy, a odchází se modlit na opuštěná místa (srov. Mk 1,35; Lk 4,42), aby hovořil s Otcem. Všechna důležitá rozhodnutí a volby se dělají po modlitbě (srov. Lk 6,12; 9,18). Právě v tomto vztahu, v modlitbě, která ho spojuje s Otcem v Duchu svatém, Ježíš objevuje smysl svého bytí člověkem, své existence ve světě, protože má poslání pro nás, je k nám poslán Otcem.

V tomto ohledu je zajímavé první veřejné gesto, které učinil po letech skrytého života v Nazaretě. Ježíš nepředvádí velké divy, nevydává senzační poselství, ale mísí se s lidmi, kteří se nechávají křtít od Jana. Tak nám nabízí klíč ke svému působení ve světě: vydat sebe sama za hříšníky, být s námi solidární bez odstupu, v úplném sdílení života. Když mluví o svém poslání, řekne, že nepřišel, „aby si nechal sloužit, ale

aby sloužil a dal svůj život“ (Mk 10,45). Každý den po modlitbě věnuje Ježíš celý svůj den hlásání Božího království a věnuje ho lidem, zejména těm nejchudším a nejslabším, hříšníkům a nemocným (srov. Mk 1,32-39). To znamená, že Ježíš je v kontaktu s Otcem v modlitbě a pak je v kontaktu se všemi lidmi kvůli misi, katechezi, aby učil cestě do Božího království.

Chceme-li si jeho způsob života představit pomocí nějakého obrazu, není těžké ho najít: Ježíš nám ho sám nabízí, slyšeli jsme ho, jak o sobě mluví jako o dobrém pastýři, o tom, který - jak říká - „položí svůj život za ovce“ (J 10,11): to je Ježíš. Být pastýřem vlastně nebyla jen práce, která vyžadovala čas a velké nasazení, ale skutečný způsob života: žít čtyřicet hodin denně se stádem, doprovázet je na pastvu, spát mezi ovci, starat se o ty slabší. Jinými slovy, Ježíš pro nás nedělá jen

něco, ale dává všechno, dává za nás svůj život. Jeho srdce je pastýřské (srov. Ez 34,15). On je naším pastýřem.

Pro shrnutí činnosti církve do jednoho slova se často používá termín „pastorace“. A abychom mohli hodnotit svou pastorační práci, musíme se srovnávat se vzorem, srovnávat se s Ježíšem, Ježíšem Dobrým pastýřem. Především se můžeme ptát sami sebe:

napodobujeme ho tím, že pijeme z pramenů modlitby, aby naše srdce bylo v souladu s jeho? Blízkost s Ním je, jak to pojmenovává krásná kniha opata Chautarda, „duší veškerého apoštolátu“. Sám Ježíš dal svým učedníkům jasně najevo: „Beze mne nemůžete dělat nic“ (J 15,5). Když je člověk s Ježíšem, zjistí, že jeho pastýřské srdce vždy bije pro ty, kdo jsou ztraceni, zbloudilí, vzdálení. A co ta naše? Jak často se u lidí, kteří jsou trochu nároční nebo kteří jsou

pro nás trochu obtížní, setkáváme s postojem: „To je jeho problém, ať si poradí...“. Ale Ježíš to nikdy neřekl, nikdy. Šel za ním. Se všemi, se všemi vydědenci, s hříšníky. Byl obviněn z toho, že byl s hříšníky, protože právě jim přinesl Boží spásu.

Podobenství o ztracené ovci jsme slyšeli v 15. kapitole Lukášova evangelia (srov. v. 4-7). Ježíš také mluví o ztracené minci a marnotratném synovi. Chceme-li rozvíjet svou apoštolskou horlivost, měli bychom mít stále na paměti 15. kapitolu Lukášova evangelia. Čtěte ji často, tam můžeme pochopit, co je to apoštolská horlivost. Zjišťujeme, že Bůh nestojí nad ohradou svých ovcí a nevyhrožuje jim, aby neodcházely. Naopak, když někdo vyjde ven a zabloudí, neopustí ji, ale hledá ji. Neříká: „Je pryč, její chyba, její věc!“. Pastýřské srdce reaguje jinak: pastýřské srdce trpí, pastýřské srdce riskuje. Trpí: ano, Bůh trpí pro ty,

kdo odchází, a jak je oplakává, tím více je miluje. Hospodin trpí, když se vzdalujeme od jeho srdce. Trpí pro ty, kdo neznají krásu jeho lásky a vřelost jeho objetí. V reakci na toto utrpení se však neuzavírá, ale riskuje: opouští devadesát devět ovcí, které jsou v bezpečí, a vydává se pro tu jedinou, která chybí, a dělá tak něco riskantního, dokonce až iracionálního, ale v souladu se svým pastýřským srdcem, které má soucit s těmi, kdo odešli: takový je Ježíš vždy - a když slyšíme, že někdo opustil církev, co na to říkáme? „Ať si poradí“, ne: Ježíš nás učí touze po těch, kdo odešli; Ježíš nemá hněv ani zášť, ale nezadržitelný soucit. Ježíš po nás touží - to je Boží horlivost.

A já se ptám sám sebe: máme, máme podobné pocity? Možná považujeme ty, kdo opustili stádo, za protivníky nebo nepřátele. „Dlouho jsem ho neviděl...“ - a někdo odpoví „Není tu, odešel jinam, ztratil víru, čeká ho

peklo...“ a my mlčíme. Když je potkáváme ve škole, v práci, v ulicích města, proč se raději nezamyslet nad tím, že máme krásnou příležitost svědčit jim o radosti Otce, který je miluje a nikdy na ně nezapomněl? Ne proto, abychom je proselytovali, to ne! Ale abychom jim přinesli Otcovo slovo, abychom šli společně. Evangelizace není proselytismus: proselytismus je pohanská věc, která není ani náboženská, ani evangelní. Máme pro ně mít dobré slovo a máme tu čest a závazek být těmi, kdo toto slovo vysloví. Protože Slovo, Ježíš, nás o to žádá, abychom vždy přistupovali ke každému s otevřeným srdcem, protože i On je takový. Možná, že už tak dlouho následujeme a milujeme Ježíše a nikdy jsme si nepoložili otázku, zda sdílíme jeho pocity, zda trpíme a riskujeme v souladu s Ježíšovým srdcem, s tímto pastýřským srdcem: budme blízko Ježíšovu pastýřskému srdci! Nejde o proselytismus, řekl

jsem, aby se ostatní stali „našimi“, ne, to není křesťanské: jde o lásku, aby byli šťastnými Božími dětmi. Prosme v modlitbě o milost pastýřského srdce, otevřeného, aby bylo všem nablízku, aby přinášelo poselství o Bohu a také abychom pociťovali touhu po nich jako Kristus. Protože náš život bez této lásky, která trpí a riskuje, nejde dobře: pokud my křesťané nemáme tuto lásku, která trpí a riskuje, riskujeme, že budeme pást jen sami sebe. Byli bychom pastýři, kteří jsou pastýři jen sebe samých, kteří místo aby byli pastýři stáda, byli bychom pečovateli o vyvolené, o sebe sama... Budme pastýři všech. Děkuji.

RadioVaticana.cz / Rome
Reports

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/
budme-pastyri-vsech-ne-jen-
vyvolenych/](https://opusdei.org/cs-cz/article/budme-pastyri-vsech-ne-jen-vyvolenych/) (12.04.2025)